

lammende weekheid sloop in haar. 't Was of er iets neersloeg tot in 't midden van haar lichaam, dat er tot een prop samenknootte, om er de vreemde ontroeringen in breeder kringen verder te verbreiden.

„Heerlijk hè, een steuntje te hebben!”

„Nou:” antwoordde ze.

„In letterlijken en figuurlijken zin, hoe je 't neemt, altijd even prettig!”

„Ik weet niet, wat je bedoelt!”

„Dat je twee steuntjes hebt, dien kouden muur en je levenden Henk!

„Soms heb je aan de doode dingen meer dan aan de levende wezens!” eindigde hij. Jo kon 't schimpen in zijn toon niet uitstaan.

„Ik vind je stemming niet bepaald neerslachtig!”

„O, heb je daarvan daar straks nog notitie genomen? Vleidend voor me. Je praatte er zoo overheen. Hoe heb je 't zoo lang onthouden!”

„Je bent niet in je humeur, jongen!” zei Jo, strak lachend.

„Als je zoo onredelijk blijft, laat ik je alleen en ga ik pennen!”

„Ik onredelijk? Wie zou 't in mijn omstandigheden niet worden!”

Hij zweeg eenigen tijd. Jo dorst niets verder te vragen, niet naar hem opzien. Zou nu komen, wat ze verlangde en verafschuwde, wat ze naar zich toe wou halen en van zich afstooten? Ter sluiks had ze oog voor 't ongedurig trommelen van z'n vingers op z'n knie.

„Ja, 't is wel prettig, steeds te kunnen zeggen; mijn Henk dit, Henk dat. Henk schrijft zus, Henk schrijft zoo.

En 't is ook zoo heel prettig voor mij, om het te hooren, 't prijzen van den nooit volprezen Henk.

Hij is wel een beste steun, als je dat tenminste steun wilt noemen!”

„Waarom is hij mijn steun niet?” vroeg ze verschrikt. Ze zat nu plotseling rechtop met haar stoel, dicht bij hem, met de armen achterom de leuning geslagen.

„Als ik mijn armen nu uitsteek, heb ik d'r” dacht hij. 't Spel was vol beking.

„Een steun moet vlak bij je zijn, zie maar naar den muur. Jullie zijn geen wezentjes, om alleen door 't leven te tobben. Een steun. Je met een meisje verloven en dan eenige weken er na voor je carrière naar 't apen- en nikkertjesland te gaan. Dat moet je niet doen, als je een meisje hebt. Als je alleen stond. Alla! Bevredig je lust om veel te ondervinden. Ik had dien lust wel weten te smoren en vooral Jo, als ik een meisje had, als jij er eentje bent.”

Ze wist nu zeker, waar hij heen wilde, probeerde te ontwijken.

„Dacht je, dat 't van Henk alleen lust geweest was, veel te ondervinden!” bitste ze. „Dan heb je 't glad mis!”

Ze was opgesprongen, stond nu met de armen op den rug tegen den muur, haar hoofd in de Meizon. Op 't hooge kozijn droop gouden regen over den rand van een kristallen vaas. Het scheen den jongen man toe, of de gele vlindertjes 't goudlicht duizendvoudig versterkt over 't begeerde meisje uitfladderden. O, ze was aantrekkelijk, juist door 't merkbaar vechten tegen hem. Meer hadden er zóó tegengestribbeld, maar bij haar was de moeite al bijzonder groot. Welnu, de overwinning des te zoeter. Want hij overwon, beslist. Daar was hij diep van overtuigd. Dat goud en blond in je armen te hebben, dat volbloede.

Hij stond voor haar, zijn borst bijna rakend de hare en lei zijn handen op haar schouders.

„Geeft hij wel veel om jou en jij genoeg om hem?”

Maak je jezelf niet wat wijs? Ik heb gevoeld en ik voel 't nog, dat je je tot mij voelt aangetrokken, ik wederkeerig tot jou ook. Ik zou 't wel weten, als je me toestond, van je te houden. En dat sta je me toe, hè, Jo?”

„Jo?!” hij zei 't zacht en streelde zijn duimen over haar hals. Zijn gezicht naderde